

ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΝΘΕΑΚΗ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ 80.000 ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

η
ΑΛΗΘΕΙΑ
που θέλω να
ΞΕΧΑΣΩ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η αλήθεια που θέλω να ξεχάσω**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Μανθεάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Δήμητρα Μανθεάκη, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Joana Kruse/Arcangel Images,
Miguel Mascaro Manzanero/Arcangel Images, ronstik/123rf
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2017, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2190-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2191-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΝΘΕΑΚΗ

η
ΑΛΗΘΕΙΑ
που θέλω να
ΞΕΧΑΣΩ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Εγώ, η γυναίκα του Ταλιμπάν, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2005

Είχα μόνο εσένα, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2012

Μια στιγμή αρκεί..., Ωκεανός, 2013

Άγγιγμα από πάγο, Ωκεανός, 2014

Sex and the Greek village, Ωκεανός, 2015

Ο θρόνος της ευτυχίας, Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2016

Χάραζε στην εύφορη πεδιάδα, τριάντα χιλιόμετρα έξω από το Μπέικερσφιλντ στην Καλιφόρνια, όταν η Περσεφόνη ανασήκωσε τα σκεπάσματα και γλίστρησε από το κρεβάτι όπου κοιμόταν με την οκτάχρονη αδελφή της, την Ιουλία, και πήγε νυχοπατώντας προς το παράθυρο. Σκούπισε με το μανίκι της νυχτικιάς της την πάχνη που θόλωνε τα τζάμια και κοίταξε έξω, με την καρδιά της να χοροπηδάει από ανυπομονησία. Εδώ κι έναν χρόνο, από τότε που έκλεισε τα δεκατέσσερά της χρόνια, η Περσεφόνη έκανε το ίδιο πράγμα λίγο πριν σκάσει η ημέρα: Στηνόταν στο παράθυρο για να δει αυτόν που είχε αιχμαλωτίσει τον νου και την ψυχή της. Τον Αντόνιο, τον γιο του αφεντικού, που σχεδόν καθημερινά εκείνη την ώρα πήγαινε να επιθεωρήσει τις απέραντες φυτείες της οικογένειάς του, πριν καν πιάσουν δουλειά οι εργάτες.

Ο πατέρας του Αντόνιο, ο Δον Φερνάντο Λοπέζ, ήταν από τους πιο ισχυρούς γαιοκτήμονες της περιοχής, συνεχίζοντας την παράδοση πολλών γενεών της φαμίλιας του, που ξεκίνησαν από την Ανδαλουσία το 1810 για να εγκατασταθούν στην Αμερική και δημιούργησαν μια μικρή αυτοκρατορία με φυτείες πατάτας, εσπεριδοειδών, ροδάκινων, καλαμποκιού, λαχανικών και ζάχαρης. Τα εργοστάσιά τους ήταν

τα μεγαλύτερα της περιοχής και δραστηριοποιούνταν στην κονσερβοποίηση των προϊόντων τους και στην επεξεργασία ζάχαρης από τεύτλα. Πανίσχυρος, σκληρός και αλαζονικός, ο Ισπανός φεουδάρχης Φερνάντο Λοπέζ διοικούσε με σιδερένια πυγμή τις επιχειρήσεις του και απαιτούσε την ίδια αφοσίωση στη δουλειά από τους δύο γιους του, τον πρωτότοκο Αντόνιο και τον δευτερότοκο Μάουρο.

Ολόκληρες συνοικίες με καταλύματα εργατών υπήρχαν στις παρυφές των κτημάτων του και όταν το πολυάριθμο ανθρώπινο δυναμικό ξεκινούσε το ξημέρωμα για τη δουλειά, πλημμύριζαν τα μονοπάτια από άνδρες και κάμπουσες γυναίκες, που έσπευδαν να εξασφαλίσουν τον επιούσιο με το σκληρό μεροκάματο.

Ήταν αρχές Ιανουαρίου του 1930, το Κραχ του 1929 με την επακόλουθη δραματική ύφεση είχε τσακίσει την αμερικανική οικονομία και η ανεργία μάστιζε ολόκληρη τη χώρα. Όποιος μπορούσε να εξασφαλίσει μια θέση εργασίας, έστω και ταπεινή, θεωρούνταν τυχερός ή μάλλον ευλογημένος. Οι εργάτες, τρέμοντας από τον φόβο μήπως απολυθούν και έχουν να αντιμετωπίσουν το φάσμα της πείνας τόσο για τους ίδιους, όσο και για τα μέλη της οικογένειάς τους, δούλευαν αδιαμαρτύρητα ατέλειωτες ώρες και όσο πιο ευσυνείδητα μπορούσαν μέσα στο αγιάζι, στην παγωνιά, στο λιόπυρι και στη βροχή, λαμβάνοντας τις πενιχρές αμοιβές που όριζε απαρέγκλιτα ο Ισπανός δυνάστης. Ήταν υπεραρκετό για αυτούς, έτσι όπως ήταν η κατάσταση, να έχουν μια στέγη πάνω από το κεφάλι τους και ένα πιάτο φαγητό στο τραπέζι τους στις δύσκολες αυτές εποχές που ο περισσότερος πληθυσμός λιμοκτονούσε, οι αυτοκτονίες από απόγνωση είχαν σημειώσει ρεκόρ την προηγούμενη χρονιά και ο αριθμός τους αυξανόταν διαρκώς σε όλες τις κοινωνικές

τάξεις, η δε ανασφάλεια και το άγχος για την επαύριον ήταν μόνιμοι κάτοικοι στις καρδιές των ανθρώπων.

Η εξαμελής οικογένεια του Έλληνα Γιώργη Λυδάκη, μετανάστη από τα Σφακιά της Κρήτης, ζούσε υπό τη σκέπη του Φερνάντο Λοπέζ τα τρία τελευταία χρόνια. Ο Γιώργης και οι δύο γιοι του δούλευαν στα χωράφια, ενώ η Μερόπη, η γυναίκα του, φρόντιζε το σπίτι με τις κόρες της, την Περσεφόνη και την Ιουλία. Όσο και να προσπάθησε και να παρακάλεσε ακόμα ο Λυδάκης να προσλάβουν και τη γυναίκα του στις φυτείες την εποχή της συγκομιδής για να ενισχυθεί έστω και λίγο το πενιχρό εισόδημα της οικογένειας, οι επιστάτες ήταν κάθετοι στην άρνησή τους. Περίσσευαν τόσοι άνεργοι άνδρες που ζητούσαν οποιαδήποτε δουλειά, με τις αντοχές και τη σωματική δύναμη να σηκώνουν τσουβάλια, να σκάβουν ολημερίς και γενικά να αντεπεξέρχονται στις απαιτήσεις και στις κακουχίες της εξοντωτικής δουλειάς, ώστε το τελευταίο που ήθελαν ήταν να έχουν να κάνουν με γυναίκες που δεν μπορούσαν να ανταγωνιστούν στο ελάχιστο σωματικά την απόδοση των ανδρών. Ούτε και στο αρχοντικό του Λοπέζ κατάφερε η Μερόπη να προσληφθεί ως καθαρίστρια ή καμαριέρα.

«Έχουμε δικούς μας ανθρώπους για το σπίτι!» είπε στον Γιώργη κοφτά ο υπεύθυνος, όταν ο Κρητικός έκανε κάποια νύξη για το επίμαχο θέμα.

Έτσι, με αιματηρές οικονομίες και πολλές στερήσεις η οικογένεια Λυδάκη προσπαθούσε να επιβιώσει, με την ελπίδα ότι ίσως να άλλαζαν τα πράγματα κάποια στιγμή στο μέλλον και οι συνθήκες της ζωής τους να γίνονταν πιο ανθρώπινες...

Τα μάτια της Περσεφόνης τρύπησαν το μισοσκόταδο και καρφώθηκαν σαν μαγνητισμένα στη στητή φιγούρα πάνω στο μαύρο άλογο που ξεπρόβαλε μέσα από το θάμπος του πρωινού. Ο Αντόνιο, ένα όμορφο, μελαχρινό παλικάρι, ανασήκωνε το γεροδεμένο κορμί του πάνω στο ζώο που κάλπαζε, πανέτοιμος για τη μάχη της ημέρας που χάραζε, χωρίς να ξέρει ότι δυο γκρίζα σαν την καταχνιά μάτια τον κατάπιναν κυριολεκτικά. Έλιωνε από έρωτα η μικρή Περσεφόνη, έναν έρωτα που ήξερε καλά πως ήταν και θα ήταν και την επαύριον μονόπλευρος. Παρόλο ότι καταλάβαινε η κοπέλα πως είχε υπερβεί τα εσκαμμένα με το να αγαπήσει τον εικοσιδυάχρονο γιο του αφεντικού, εντούτοις βαυκαλιζόταν με τούτο το άπιαστο όνειρο και τρεφόταν με τις ψευδαισθήσεις ότι αυτός τάχα ερχόταν κάθε πρωί για να τη δει, να τη χαιρετίσει, να κρατήσει το χέρι της στα δικά του. Τόση ήταν η επιθυμία της να τον ακουμπήσει έστω και για μια στιγμή, ώστε οι ονειροφαντασίες της είχαν υιοθετηθεί από τον λογισμό της και αδυνατούσε να διαχωρίσει την αυταπάτη από την πραγματικότητα. Ήταν όμως η δική της πραγματικότητα η οποία την ωθούσε σε κάθε σκάσιμο της μέρας να βρίσκεται πίσω από το τζάμι και να τον παρακολουθεί, μέχρι να χαθεί πίσω από τις πυκνές καλαμιές...

Η φωνή της μάνας της της Μερόπης την έβγαλε από τον κόσμο της τεχνητής ευτυχίας και την προσγείωσε στις ανάγκες της καθημερινότητας.

«Σήκω, Περσεφόνη, να φτιάξεις τον τραχανά! Ξημερώνει σε λίγο!»

«Έρχομαι, μάνα!» αποκρίθηκε το κορίτσι και κατευθύνθηκε προς το κουζινάκι για να ανάψει τη στόφα.

Το σπίτι ήταν δυο δωματιάκια όλο κι όλο. Στο μεγαλύτερο, όπου κοιμούνταν ο πατέρας και η μητέρα, έστρωναν τις νύ-

χτες του χειμώνα στρωσίδια στο πάτωμα για να κοιμηθούν τα αγόρια. Στο μικρότερο δωμάτιο, που έμοιαζε περισσότερο με κλουβί, κοιμόντουσαν η Περσεφόνη με την Ιουλία. Το καλοκαίρι τα αδέρφια της κοιμούνταν κατάχαμα στη στενή βεράντα, παρόλο που τα κουνούπια τους έκαναν κόσκινο από τα τσιμπήματα. Τουλάχιστον στην ύπαιθρο μπορούσαν να ανασάνουν και να ξεφύγουν από την αποπνικτική ατμόσφαιρα της κρεβατοκάμαρας με τα σφραγισμένα λόγω του κρύου παράθυρα, όπου στοιβάζονταν τέσσερις νοματαίοι.

Η Περσεφόνη έβαλε τη μεγάλη κατσαρόλα στο μάτι που ήταν ήδη ζεστό, αφού η μάνα της είχε ρίξει άφθονα ξύλα στη στόφα πριν βγει να μαζέψει τα πλυμένα ρούχα στην πίσω αυλή. Έριξε στο νερό που έβραζε τον τραχανά που έφτιαχνε με τα χέρια της η Μερόπη κάθε χρονιά και δυο τρία κομματάκια χοιρομέρι για να του δώσουν νοστιμιά. Κάθε φορά που η κοπέλα ετοίμαζε το πρωινό, ο νους της έτρεχε σε άλλες συνθήκες διαβίωσης. Ονειρευόταν μια μεγάλη τραπεζαρία και πάνω στον μπουφέ, αυγά βραστά ή τηγανιτά, μια μεγάλη πιατέλα με κριτσανιστό μπέικον, άφθονο βούτυρο στα μπολ, μοσχομυριστό μέλι και λαχταριστές σπιτικές μαρμελάδες, κανάτες με γάλα και ζεστά, ξεροψημένα ψωμάκια, και σύσσωμη την οικογένεια γύρω στο τραπέζι να απολαμβάνει όλα αυτά τα καλούδια. Και κόλλαγε η γλώσσα της Περσεφόνης από τη λιγούρα της επιθυμίας, και γουργούριζε το στομάχι της διαμαρτυρόμενο για τη μονοτονία του τόσο λιτού γεύματος που επέβαλλε η φτώχεια τους.

Ακόμα και το πρωινό αποτελούσε μέτρο σύγκρισης για τις τεράστιες διαφορές που υπήρχαν μεταξύ της ίδιας και του αντικειμένου του πόθου της, του Αντόνιο. Η επιστήθια φίλη της η Λουτσία, η οποία εργαζόταν στην κουζίνα των Λοπέζ, της είχε λεπτομερώς περιγράψει πώς ζούσαν και τι

έτρωγαν τα αφεντικά τους. Ο Φερνάντο απασχολούσε μόνον Ισπανούς συμπατριώτες του ως προσωπικό στο αρχοντικό του και κανένας ξένος υπηρέτης δεν είχε ποτέ διαβεί το κατώφλι του σπιτιού του. Παρ' όλα αυτά, η Λουτσία είχε δώσει στη φίλη της μια πολύ σαφή εικόνα των επίπλων, της διάταξης των δωματίων, των επιφανών επισκεπτών και κάθε πτυχής των δραστηριοτήτων της οικογένειας Λοπέζ στο σπιτικό τους. Η Περσεφόνη ρουφούσε με απληστία τις πληροφορίες, έστω και αν της ξέσκιζαν την καρδιά, αφού μεγάλωναν το χάσμα που τη χώριζε από τον Αντόνιο, παράλληλα δε η λογική της τη σφυροκοπούσε χλευάζοντάς την για το θράσος της να σηκώνει τα μάτια της σε τόσο υψηλό στόχο, έστω και με τη φαντασία της. Φυσικά δεν είχε κάνει ούτε νύξη στη φίλη της για τα αισθήματά της προς τον γιο του άρχοντα, όχι τόσο γιατί δεν εμπιστευόταν τη Λουτσία, αλλά επειδή ντρεπόταν και συνάμα φοβόταν ότι η κοπέλα θα την ειρωνευόταν ή θα την απόπαιρνε για τις ονειροφαντασίες της.

Οι άνδρες έφαγαν από ένα ξέχειλο πιάτο αχνιστό τραχανά που τους στύλωσε, πήρε ο καθένας την καρό πετσετούλα με το κολατσιό που τους ετοίμασε η μάνα τους και έφυγαν για τη δουλειά, με τον ήλιο που μόλις ανέτειλε απέναντί τους στον ορίζοντα να παιδεύει τα μάτια τους καθώς βάδιζαν προς τις φυτείες. Η Περσεφόνη μάζεψε το τραπέζι, έπλυνε τα πιατικά και το ξανάστρωσε για να φάνε κι αυτές. Το τραπέζι δε χωρούσε όλη την οικογένεια κι έτσι έτρωγαν σε βάρδιες. Όταν τελείωσαν το πρωινό τους, η Μερόπη βάλθηκε να ετοιμάζει τα υλικά για το μεσημεριανό, προσπαθώντας να αξιοποιήσει και το παραμικρό τρόφιμο, ενώ η μεγάλη της κόρη συγύρισε ξανά την κουζίνα. Η μικρή, η Ιουλία, τακτοποιούσε στο μεταξύ το υπνοδωμάτιό

τους στρώνοντας το κρεβάτι και σκουπίζοντας και σφουγγαρίζοντας το πάτωμα, πριν φύγει με την αδελφή της για το σχολείο. Τα μαθήματά τους διαρκούσαν τότε μόνο τέσσερις ή πέντε ώρες την ημέρα. Όταν σχόλαγαν, η Περσεφόνη έπαιρνε τη μικρή Ιουλία και γύριζαν μαζί στο σπίτι, το οποίο απείχε περίπου δύο χιλιόμετρα από το σχολείο. Όταν επέστρεφαν, η Περσεφόνη έπρεπε να παραλάβει σε τρία κατσαρόλια το μεσημεριανό για να το πάει στους άνδρες, που δούλευαν σε διαφορετικά σημεία του κτήματος. Η Μερόπη τα έβαζε μέσα σε ένα μεγάλο ταψί για να μπορεί η κόρη της να τα μεταφέρει στα χωράφια και κάθε φορά δεν παρέλειπε να της λέει: «Τον νου σου, Περσεφόνη, μη χύσεις το φαγητό και μείνουν νηστικοί οι άνδρες!»

«Προσέχω, βρε μάνα, τι μου το λες κάθε φορά! Πότε έκανα ζημιά ώστε να αναγκάζεσαι να επαναλαμβάνεις τα ίδια και τα ίδια;» απαντούσε σχεδόν στερεότυπα η Περσεφόνη, με μια χροιά ενόχλησης στη φωνή της. Μπορεί να διαμαρτυρόταν για τις νουθεσίες της μάνας της, αλλά η αλήθεια ήταν πως αυτή δεν ήταν εύκολη δουλειά για το κορίτσι, ιδίως όταν το φαγητό ήταν φακές ή φασόλια, που έπρεπε να προσέχει πώς κρατούσε το ταψί για να μην της χυθούν, ενώ της κόβονταν τα χέρια από την προσπάθεια. Καιγόταν το καλοκαίρι από τη ζέστη, που συνήθως ξεπερνούσε τους τριάντα οκτώ βαθμούς, και τον χειμώνα είτε μούσκευε από την κορφή ως τα νύχια από τη βροχή, τσαλαβουτώντας συγχρόνως μέχρι σχεδόν τα γόνατα στις λάσπες, είτε ξεπάγιαζε από το κρύο που της τρυπούσε τα κόκαλα γιατί δεν είχε καμπαρντίνα ή παλτό να την προστατεύσουν με τη ζεστασιά τους.

Παρ' όλη την ταλαιπωρία, δεν αγκομαχούσε. Τα αδέρφια της και ο πατέρας της περίμεναν πώς και πώς να φά-

νε μια μπουκιά ψωμί να στυλωθούν, για να μπορέσουν να αντέξουν την εξοντωτική δουλειά μέχρι τη δύση του ηλίου και κάτω από οποιεσδήποτε καιρικές συνθήκες. Αλλά δεν ήταν μόνο η ανάγκη να τραφούν οι δικοί της που την έκανε να μη βαρυγκωμάει για τα έξι χιλιόμετρα μπρος-πίσω καθημερινά, όλες τις μέρες της εβδομάδας. Στα μύχια της ψυχής της παραδεχόταν ότι υπήρχε κι άλλος λόγος. Μερικές φορές τύχαινε ο Αντόνιο να περιφέρεται στη φυτεία, και έτσι είχε την ευκαιρία να τον δει για δεύτερη φορά μέσα στη μέρα, πέρα από το πρωινό παραμόνεμα. Κι εκείνες τις φορές γέμιζε η ψυχή της από την εικόνα του, που την αναπαρήγε το βράδυ στις ονειροπολήσεις της...

Σήμερα γύριζε από τα χωράφια κατάκοπη, τουρτουρίζοντας από το κρύο και με μια βαρυθυμιά που της πλάκωνε την ψυχή, γιατί εδώ και δέκα ημέρες δεν είχε συναντήσει κανένα μεσημέρι πουθενά τον Αντόνιο. Περπατούσε βιαστικά, με χαμηλωμένο το κεφάλι για να προφυλαχτεί από τον μανιασμένο αέρα που έκανε τα μάτια της να δακρύζουν. Ξαφνικά, παρόλο το βουητό του βοριά, άκουσε να τη φωνάζουν.

«Περσεφόνη! Περσεφόνη!»

Γύρισε απορημένη και είδε τη φίλη της τη Λουτσία που γύριζε από το εργοστάσιο ζάχαρης, όπου πήγε να παραδώσει ένα σημείωμα στον επιστάτη κατ' εντολή του αφεντικού της, όπως πληροφόρησε την Περσεφόνη όταν πλησίασε.

«Θέλω να σου μιλήσω για κάτι!» είπε με σοβαρή φωνή η Λουτσία. «Σήμερα είναι τα γενέθλια του μικρού γιου του αφεντικού, του Μάουρο. Ο κύριος Λοπέζ έδωσε άδεια σε όλο το προσωπικό του σπιτιού και στους Ισπανούς υπαλλήλους να τα γιορτάσουν απόψε στη μεγάλη αίθουσα του εστιατορίου, του Ροντρίγκες. Πρόσφερε μάλιστα, ως δώρο, αρκετά σφαχτά και μπόλικο κρασί, χώρια τα τυριά, τα λου-

κάνικα, τις σαλάτες και τα ψωμιά. Η οικογένεια θα τα γιορτάσει επίσημα με πολλούς καλεσμένους στη βίλα αύριο, που είναι Σάββατο, με ορχήστρα και μεγάλη χοροεσπερίδα. Όπως ξέρεις, αγαπάω τον Χουάν, τον βοηθό του μάγειρα, που οι γονείς μου δε θέλουν να τον δουν στα μάτια τους και μου απαγορεύουν να έχω οποιαδήποτε επαφή μαζί του. Είναι μοναδική ευκαιρία για μένα να πάω στο κέντρο για να τον συναντήσω, να χορέψω μαζί του και να μπορέσουμε να πούμε δυο κουβέντες, χωρίς να κινδυνεύω να παρεξηγηθώ ή να καρφωθώ από τρίτους. Θα ήθελα να έρθεις κι εσύ μαζί μου, γιατί δεν μπορώ να εμφανιστώ μόνη μου στο εστιατόριο, αφού οι γονείς μου δε μου επιτρέπουν να βγαίνω τα βράδια, πόσο μάλλον να πηγαίνω σε χορούς. Όταν οι δικοί μου κοιμηθούν, θα το σκάσω και θα έρθω να σε πάρω να πάμε μαζί...»

Η Περσεφόνη τα έχασε κυριολεκτικά με την αξίωση της φίλης της.

«Μα τι λες τώρα, Λουτσία! Εμένα ο πατέρας και τα αδελφια μου δε μ' αφήνουν να ξεμυτίσω από το σπίτι μετά τις επτά, κι εσύ μου λες τρελά, να σε συνοδέψω σε χορούς και πανηγύρια; Ούτε να το σκέφτεσαι ούτε και να το συζητάς δε θέλω, ότι μπορώ να λείψω νύχτα, έστω και σκαστή. Τι θα γίνει αν ξυπνήσει η Ιουλία και δει ότι εγώ δεν είμαι δίπλα της στο κρεβάτι και ειδοποιήσει τη μάνα μου; Θα με κρεμάσουν ανάποδα οι δικοί μου όταν διαπιστώσουν ότι το έχω σκάσει. Λυπάμαι, δε γίνονται αυτά τα πράγματα. Είναι πολύ ριψοκίνδυνο το σχέδιό σου και μπορεί να βρούμε μεγάλο μπελά!» είπε η Περσεφόνη κατηγορηματικά, εμφανέστατα εκνευρισμένη.

Η Λουτσία έβαλε τα κλάματα και της είπε ανάμεσα στους λυγμούς της: «Δεν είσαι φίλη εσύ! Μια φορά σου ζήτησα κι

εγώ μια χάρη και μου αραδιάζεις ένα σωρό δικαιολογίες! Αν εσύ μου ζητούσες το ίδιο πράγμα, εγώ θα το έκανα το δίχως άλλο. Μου καταστρέφεις την καλύτερη ευκαιρία της ζωής μου να είμαι έστω και για λίγο με τον άνδρα που αγαπάω για να μπορέσουμε να μιλήσουμε για το μέλλον μας!»

Συνεχίζοντας να κλαίει γοερά, έστρεψε την πλάτη της για να φύγει. Η Περσεφόνη, βλέποντας την απελπισία της, λύγισε.

«Καλά, καλά, πες μου το σχέδιό σου και θα δούμε τι θα κάνουμε!»

Η Λουτσία αναθαρρημένη της είπε ότι η γιορτή άρχιζε στις δέκα. Μόλις έπεφταν για ύπνο οι δικοί της, που όπως όλοι οι εργάτες κοιμούνταν το αργότερο στις εννιά, θα έβγαινε κρυφά και θα περνούσε να πάρει από το σπίτι της την Περσεφόνη.

«Έχω ήδη δανειστεί δύο ωραία φουστάνια από την Ντολόρες, την καμαριέρα, που της τα χάρισε η κυρά της μαζί με τα συνοδευτικά τους, ασορτί πέδιλα και τσάντες, και τα έχω κρύψει στην αποθηκούλα δίπλα στο δωμάτιό μου. Με το μέγεθος των παπουτσιών δε θα έχουμε πρόβλημα γιατί φοράμε και οι τρεις τριάντα οχτώ νούμερο. Μέχρι και κολόνια μου έδωσε η καημένη η Ντολόρες, για να μυρίζω, λέει, όμορφα όταν με πλησιάσει ο αγαπημένος μου. Θα σε περιμένω έξω από το σπίτι σου γύρω στις δέκα ή μέχρι να αποκοιμηθούν οι γονείς σου. Θα είμαι πίσω από τη μεγάλη μουριά, όπου θα αλλάξουμε τα νυχτικά μας και θα βάλουμε τα ρούχα που θα φέρω. Μη φοβάσαι! Θα τα καταφέρουμε και κανείς δε θα πάρει μυρουδιά! Άλλωστε, θα φάμε καλά και θα διασκεδάσουμε κι εμείς λιγάκι, που είμαστε κλεισμένες στο σπίτι σαν τα ποντίκια και το μόνο που κάνουμε είναι να δουλεύουμε σαν τα σκυλιά!» είπε η Λουτσία ενθαρρυντικά.

Θέλοντας και μη, η Περσεφόνη συμφώνησε και η καθεμία πήρε τον δρόμο της...

Το στομάχι της Περσεφόνης είχε αρχίσει ήδη να δένεται κόμπος από το άγχος.

Τρελάθηκα και υποσχέθηκα να φύγω νυχτιάτικα από το σπίτι; μάλωσε νοερά τον εαυτό της. Τι με νοιάζει εμένα αν ντε και καλά η Λουτσία θέλει να δει τον Χουάν; Ας του έκλεινε ραντεβού κάποια ώρα της ημέρας που θα εξυπηρετούσε και τους δύο. Θα ρισκάρω εγώ για να βολευτεί αυτή και ο φιλαράκος της; Αμέσως όμως έφερε στο μυαλό της τα δακρυσμένα, γεμάτα παράπονο μάτια της μοναδικής φίλης της και μαλάκωσε. Είχε την ανάγκη της η Λουτσία και όφειλε να της σταθεί, το αποφάσισε. Άλλωστε, σκέφτηκε, οι δικοί της, εξουθενωμένοι από τον κάματο της ημέρας, κοιμούνταν πάντοτε βαριά, σαν κούτσουρα. Πόσες φορές δεν τους τα-ρακούνησε για να ξυπνήσουν στο παρελθόν και με το ζόρι κατάφερε να ανοίξουν τα μάτια τους όταν προέκυπτε κάποια ανάγκη, όπως τότε που αρρώστησε η Ιουλία! Μα και η μάνα της βαριοκοιμόταν, οπότε ήταν απίθανο να αντιληφθεί το παραμικρό, βάσει των μέχρι τώρα δεδομένων. Μα εκείνη που έπρεπε να προσέξει περισσότερο ήταν η Ιουλία, που πολλές φορές την αγκάλιαζε τη νύχτα και δεν την άφηνε ούτε να κουνηθεί καλά-καλά.

«Θα δούμε πώς θα τα βολέψω!» μουρμούρισε και άνοιξε την εξώπορτα. Είχε τόσες δουλειές να κάνει! Να ανάψει τη φωτιά για να βράσει το καζάνι με το νερό για να κάνει μπάνιο η ίδια και η οικογένειά της, να βάλει κάρβουνα για να σιδερώσει τα ρούχα που περίμεναν βουνό στο πανέρι, να πλύνει τζάμια και παντζούρια, να ετοιμάσει πατάτες γιαχνί για το βραδινό και να φουρνίσει το ψωμί που φούσκωνε από το πρωί. Η μάνα της δεν μπορούσε να τη βοη-

θήσει αυτή την Παρασκευή γιατί είχε αρπάξει ένα άσχημο κρύωμα, έβηχε συνεχώς, είχε πυρετό και ένιωθε εξάντληση, όπως είπε στην κόρη της, γι' αυτό ήταν ξαπλωμένη και λαγοκοιμόταν τις περισσότερες ώρες της ημέρας. Όλα είχαν πέσει επάνω της, συν το ότι έπρεπε να λούσει και να μπανιάρει την Ιουλία, που γκρίνιαζε κάθε φορά που την έπλεναν τον χειμώνα επειδή κρύωνε, αφού οι χαραμάδες από τις σανίδες του πλυσταριού άφηναν να μπαίνει μέσα ο παγωμένος αέρας.

Βάλθηκε να κάνει με φούρια τις δουλειές για να προλάβει. Όταν έψησε το ψωμί, μαγείρεψε, σιδέρωσε, καθάρισε το σπίτι και έπλυνε τη μικρή Ιουλία, αγνοώντας τη διαρκή μουρμούρα της. Κατόπιν έκανε και η ίδια μπάνιο. Άλλαξε τη μάνα της που έσταζε από τον ιδρώτα του πυρετού, την τάισε μια ελαφριά σούπα και της έδωσε μια ασπιρίνη για να ρίξει τη θερμοκρασία της. Η Ιουλία στο μεταξύ είχε τελειώσει το δείπνο της και παρ' όλες τις διαμαρτυρίες της, του στίλ «δε νυστάζω, δε νυστάζω, παράτα με ήσυχη, βρε αδελφή!», η Περσεφόνη την έβαλε σχεδόν με το ζόρι στο κρεβάτι της. Μέχρι να τελειώσει, ήρθαν και οι άνδρες, που πλύθηκαν με τη σειρά τους και έφαγαν με όρεξη το βραδινό τους. Η Περσεφόνη πήγε στο πλυσταριό και σφουγγάρισε το λινόλαιο στο πάτωμα που είχε γεμίσει νερά και σαπουνάδες. Οι άνδρες κάπνισαν ένα στριφτό τσιγάρο φανερά νυσταγμένοι και σε λίγο έπεσαν για ύπνο. Η κοπέλα άκουγε το ροχαλητό τους καθώς έπλενε τα πιατικά.

Όταν τελείωσε τη δουλειά της, άνοιξε προσεκτικά την πόρτα του δωματίου τους και διαπίστωσε ότι κοιμούνται βαθιά, το ίδιο και η άρρωστη μάνα της. Έμενε τώρα να κοιμίσει και την Ιουλία, που δεν εννοούσε να ξαπλώσει και να πάψει να χοροπηδάει στο κρεβάτι, αν δεν έπεφτε και η αδελ-

φή της δίπλα της. Η Περσεφόνη ξάπλωσε κοντά της προσποιούμενη χασμουρητά νύστας και περίμενε υπομονετικά να σταματήσει η μικρή τη φλυαρία και να κλείσει επιτέλους τα μάτια της. Μόλις η Ιουλία αποκοιμήθηκε, η Περσεφόνη έριξε μια ματιά στο παλιό ρολόι. Ήταν δέκα παρά τέταρτο. Περίμενε για λίγο ακόμα, μέχρι που άκουσε την αναπνοή της αδελφής της να βαθαίνει. Έπειτα σηκώθηκε προσεκτικά, έβαλε τα μαξιλάρια στη θέση της κάθετα, ώστε να δίνουν την εντύπωση ανθρώπινου σώματος, τα σκέπασε με την κουβέρτα και νυχοπατώντας πήγε στο παράθυρο και έριξε μια ματιά έξω. Δε διέκρινε τίποτα γιατί το σκοτάδι ήταν πυκνό και δε βοηθούσε το γεγονός ότι ο ουρανός ήταν απ' άκρη σε άκρη καλυμμένος με μαύρα σύννεφα, που δεν άφηναν το φως του φεγγαριού και των αστεριών να φωτίσουν έστω και αμυδρά τον περιβάλλοντα χώρο.

Γύρισε πίσω, έσβησε τη λάμπα πετρελαίου και με μεγάλη προσοχή άνοιξε το παράθυρο. Είχε κάνει καλά, σκέφτηκε, που είχε λαδώσει την πετούγια το απόγευμα που έπλενε τα τζάμια, γιατί δεν ακούστηκε ο παραμικρός θόρυβος. Καβάλησε το ρείθρο και όταν πάτησε στο έδαφος, ξανάκλεισε το παράθυρο. Ξεκίνησε για τη μουριά, σκοντάφτοντας εδώ κι εκεί μέχρι να φτάσει. Είδε με ανακούφιση ότι η Λουτσία ήταν κρυμμένη πίσω από τον κορμό, κρατώντας στο ένα χέρι ένα φαναράκι που φωτίζε αμυδρά τον περίγυρο και στο άλλο τα ρούχα.

«Άλλαξε γρήγορα!» είπε στην Περσεφόνη χωρίς να τη χαιρετήσει. «Κρέμασε τα δικά σου στο κλαδί για να τα φορέσεις όταν γυρίσουμε!»

Η Περσεφόνη γδύθηκε και τρέμοντας από το κρύο πήρε το φόρεμα και το φόρεσε. Της ερχόταν κουτί, λες και ήταν ειδική παραγγελία γι' αυτήν. Ήταν φτιαγμένο από γκριζο-

γάλανο, ακριβό ταφτά, με φραμπαλά στο βαθύ ντεκολτέ και στη μακριά, γεμάτη λούκια, φούστα. Ποτέ η Περσεφόνη δεν είχε δει ή ακουμπήσει τόσο φίνο και όμορφο πράγμα και ξαφνικά ένωσε μια ανεξήγητη ευχαρίστηση, που δεν ταίριαζε με τις συνθήκες που απέκτησε, έστω και για λίγο, το λουσάτο ρούχο.

«Τα παπούτσια θα τα φορέσουμε όταν φτάσουμε στην ταβέρνα, επειδή έχουν ψηλά τακούνια και δε θα μπορούμε να περπατήσουμε άνετα. Άλλωστε, δεν πρέπει να γεμίσουν λάσπες και να καταστραφούν, ποιος ακούει τότε την Ντολότες!» είπε η Λουτσία και της πέρασε στο χέρι τα δεμένα μεταξύ τους με τα λουριά πέδιλα.

Είχαν να διανύσουν δύο χιλιόμετρα δρόμο μέχρι να φτάσουν στην πλατεία του χωριού, όπου γινόταν η φιέστα. Έριξαν στις πλάτες τους τις λευκές, μάλλινες εσάρπες που κουβάλησε η Λουτσία και ξεκίνησαν. Ήταν όμως αυτές πολύ ελαφριές για να μπορέσουν να εμποδίσουν το κρύο από το να περπονιάζει τα κόκαλά τους, αλλά τα κορίτσια υπέμεναν αμίλητα την παγωνιά, ελπίζοντας ότι κάποια στιγμή στην πορεία θα ζεσταίνονταν με το γρήγορο περπάτημα, όσο, βέβαια, αυτό ήταν εφικτό κάτω από το λιγοστό φως του φαναριού που αδυνατούσε να τρυπήσει το βαθύ σκοτάδι και να τις προστατέψει από τις λακκούβες, τις ανωμαλίες του εδάφους και τις διάσπαρτες πέτρες, πάνω στις οποίες σκόνταφταν κάθε τρεις και λίγο.

Επιτέλους έφθασαν στην πλατεία λαχανιασμένες και κατάκοπες. Απέναντί τους είδαν κατάφωτο το κέντρο του προορισμού τους. Κάθισαν σε ένα παγκάκι να πάρουν μια ανάσα και μετά από λίγα λεπτά έβγαλαν τα παπούτσια τους, καθάρισαν τα πόδια τους με ένα βρεγμένο πανί που είχε προνοήσει να φέρει η Λουτσία και φόρεσαν τα ψηλο-

τάκουνα πέδιλα. Έβαλαν τα παπούτσια που φορούσαν πριν σε μια τσάντα, την οποία σκόπευαν να αφήσουν στην είσοδο του εστιατορίου και να την πάρουν φεύγοντας.

Η Λουτσία διάβασε στο πρόσωπο της φίλης της την ανησυχία και της είπε: «Μη φοβάσαι, βρε κουτό! Τίποτα δυσάρεστο δεν πρόκειται να συμβεί! Θα δεις, τούτη η βραδιά θα μας μείνει αξέχαστη!»

Η Περσεφόνη φάνηκε να ηρεμεί από τα λόγια της ή έκανε την ανάγκη φιλοτιμία για να μη στενοχωρήσει τη φίλη της, η οποία δεν έκρυβε την αδημονία και τον ενθουσιασμό της στην προοπτική της επικείμενης συνάντησης με τον αγαπημένο της και του ολονύχτιου ξεφαντώματος που ήταν σίγουρη ότι θα ακολουθούσε.

Κρατημένες χέρι-χέρι, οι δυο νεαρές μπήκαν στην αίθουσα. Το γλέντι είχε ήδη ανάψει. Στα τραπέζια υπήρχαν πιατέλες με ψημένα κρέατα που είχε δωρίσει το αφεντικό, τυριά, λουκάνικα, σαλάτες, πανέρια με φρέσκο ψωμί και άφθονες κανάτες με ρουμπινένιο κοκκινέλι. Γέλια, δυνατές συζητήσεις και προποσίες δονούσαν την ατμόσφαιρα, ενώ αρκετά ζευγάρια χόρευαν ένα παθητικό ταγκό υπό τους ήχους της ζωντανής ορχήστρας από ερασιτέχνες μουσικούς από την τάξη των εργατών και των υπαλλήλων. Μπροστά στην είσοδο υπήρχε ένας μεγάλος, χρυσοποίκιλτος καθρέφτης, το μοναδικό στολίδι της αίθουσας που φαινόταν να έχει κάποια αξία.

Η Περσεφόνη είδε την εικόνα της να αντικατοπτρίζεται ολόκληρη στο γυαλί για πρώτη φορά. Δεν είχαν ολόσωμο καθρέφτη στο σπίτι τους, βολεύονταν με εκείνον τον παμπάλαιο και θαμπό στην κρεβατοκάμαρα της μάνας της, που μόλις και μετά βίας χωρούσε το κεφάλι τους ώστε να μπορούν οι άνδρες να ξυριστούν και οι γυναίκες να χτενιστούν. Εντυπωσιάστηκε και η ίδια από την κοπέλα που την κοι-

τούσε μέσα από τη γυαλιστερή επιφάνεια, φάνταζε ψηλή, πολύ πιο πάνω από τον μέσο όρο της ηλικίας της, πρόωρα σχηματισμένη, με ωραίες καμπύλες, μικροσκοπική μέση κι ένα πρόσωπο με την ομορφιά του φεγγαριού: πελώρια γκρίζα μάτια, λεπτά χαρακτηριστικά, βαθυρόδυνο στόμα, αψεγάδιαστο δέρμα και μια χαίτη από λαμπερά, μαύρα μαλλιά που ξεχύνονταν στους ώμους και στην πλάτη της.

Η μικρή έβγαλε έναν αναστεναγμό ευχαρίστησης. Με την εφηβική της αφέλεια πίστεψε ότι η ομορφιά που έβλεπε ήταν αποτέλεσμα του ωραίου φορέματος που αγκάλιαζε το κορμί της και με κάποιο μαγικό τρόπο αναδεικνυε την εμφάνισή της, κολακεύοντας ιδιαίτερα αυτά που γενναιοδωρά της είχε χαρίσει η φύση, αλλά η ίδια ουδέποτε συνειδητοποίησε. Στα ρουθούνια της έφθασε το άρωμα που με το ζόρι είχε ψεκάσει στον λαιμό και στα χέρια της η Λουτσία και η ευωδιά του μεγάλωσε την ευεξία της.

Ο Χουάν, ο φίλος της Λουτσία, τις είδε όταν μπήκαν, πήγε κοντά τους, τις χαιρέτησε εγκάρδια, μην παραλείποντας συνάμα να τις κολακέψει: «Απόψε είμαι ο πιο τυχερός άνδρας της βραδιάς, γιατί συνοδεύω τις πιο όμορφες κοπέλες εδώ μέσα!» Το πρόσωπό του, που έλαμπε από θαυμασμό και υπερηφάνεια, έπεισε τις κοπέλες για την ειλικρίνειά του.

«Ευχαριστούμε, ευχαριστούμε!» απάντησαν με μια φωνή κι ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη και ο Χουάν τις έπιασε αγκαζέ και έσπευσε να τις οδηγήσει στο τραπέζι του, όπου είχε από ώρα κρατημένες δύο καρέκλες γι' αυτές. Διασχίζοντας την αίθουσα, η Περσεφόνη δεν αντιλήφθηκε κατά πάσα πιθανότητα τα γεμάτα θαυμασμό βλέμματα των ανδρών που ήταν καρφωμένα επάνω της, άλλα διακριτικά και άλλα με αναίδεια, μα κι αν τα αντιλήφθηκε, η άγνοιά της τα απέδωσε σε απλή περιέργεια.

Τα κορίτσια κάθισαν και ήπιαν μερικές γουλιές από το κρασί που τους προσέφεραν για να ευχηθούν στον εορτάζοντα Μάουρο, έστω και αν δεν ήταν παρών, όπως άλλωστε έκαναν όλοι οι παρευρισκόμενοι. Τα μάτια της Περσεφώνης, από την πρώτη στιγμή που κάθισε στη θέση της, ήταν στυλωμένα στην πιατέλα με τα ξεροψημένα κομμάτια κρέατος που της έσπαγαν τη μύτη με τη γαργαλιστική μυρωδιά τους και έκαναν το στομάχι της να ανταριάζεται από τη λιγούρα. Είχε από τον Δεκαπενταύγουστο να φάει κρέας, τότε που είχαν προσκληθεί με την οικογένειά της σε έναν γάμο. Τα περασμένα Χριστούγεννα έψησαν στη στόφα ένα κοτόπουλο, που το μοιράστηκαν οι δικοί της σε μικρές μερίδες. Όσο όμως κι αν ήθελε να γευτεί τις νοστιμιές που ήταν μπροστά της, ντρεπόταν να απλώσει το χέρι της να τις πάρει. Λες και κατάλαβε τη μεγάλη επιθυμία της, ο Χουάν πήρε ένα κότσι αρνιού, πατάτες ψητές και δροσερή σαλάτα και τα έβαλε στο πιάτο της. Η Περσεφόνη δεν κρατήθηκε άλλο. Έπεσε με τα μούτρα στο φαγητό, αγνοώντας παντελώς την ομήγυρη και βγάζοντας αθέλητα μικρά βογγητά ευχαρίστησης.

Τι καλά θα ήταν να μπορούσαμε να έχουμε συχνά στο σπίτι τόσο ωραία φαγητά! σκέφτηκε και στο μυαλό της ήρθε η εικόνα της Ιουλίας. Τι χαρές θα έκανε η αδελφούλα της αν ήταν αυτή τη στιγμή μαζί της και συμμετείχε στη φέστα της γευστικής πανδαισίας που ικανοποίησε τον δικό της ουρανίσκο! Η Περσεφόνη έδιωξε αμέσως αυτές τις σκέψεις γιατί τηςθύμισαν ότι βρισκόταν κρυφά στην εκδήλωση και ακόμα η βραδιά ήταν στην αρχή, χωρίς η ίδια να ξέρει ποια θα ήταν τελικά η έκβασή της.

Μόλις άδειασε το πιάτο της, παραμερίζοντας τις αναστολές της, το ξαναγέμισε με περισσή αποφασιστικότητα,

ρίχνοντας συνάμα και μια ματιά στους ομοτράπεζους για να εξακριβώσει αν την κοιτούσαν, κατακρίνοντας ίσως τη λαιμαργία της. Κανένας δεν της έδινε σημασία, καθώς είχαν στραμμένη την προσοχή τους στην πίστα, συνοδεύοντας τα μουσικά κομμάτια με παράφωνες νότες τραγουδιών, σνέπεια του ποτού, ή συνομιλούσαν με τους γνωστούς τους στα διπλανά τραπέζια δυνατά ώστε να καταφέρουν να ακουστούν, πράγμα που μάλλον ήταν αδύνατο με τον θόρυβο που επικρατούσε στον χώρο.

Η Περσεφόνη χορτασμένη, ή μάλλον σκασμένη από την ανεξέλεγκτη κατανάλωση τόσοων φαγητών, χάιδεψε ασυναίσθητα το στομάχι της, σκούπισε τα χείλη της και βάλθηκε να κοιτάζει γύρω-γύρω. Η Λουτσία χόρευε σφιχταγκαλιασμένη με τον Χουάν, με τα μάτια της βυθισμένα στα δικά του και μια έκφραση απέραντης ευτυχίας στο πρόσωπό της. Η Περσεφόνη σκέφτηκε ότι άξιζε τον κόπο το ρίσκο που πήραν με το να φύγουν νυχτιάτικα από τα σπίτια τους, αφού η φίλη της έδειχνε τόσο χαρούμενη. Μερικοί άνδρες της ζήτησαν να χορέψει μαζί τους. Η Περσεφόνη προσπάθησε να αρνηθεί λέγοντας πως δεν ήξερε να χορεύει, ισχυρισμός που ήταν απόλυτα αληθινός. Το μόνο που γνώριζε ήταν μερικοί ελληνικοί παραδοσιακοί χοροί που της είχε διδάξει η Μερόπη, οι οποίοι δεν ταίριαζαν στην παρούσα περίπτωση. Δεν είχε σχέση και σύγκριση με τις Ισπανίδες, που από τα μικρά τους μούνταν στον χορό, και οι περισσότερες ήταν δεξιοτέχνισσες στα βήματα των παθητικών ταγκό, των φλαμέγκο και τόσοων άλλων χορών που προκαλούσαν πονοκέφαλο με την πολυπλοκότητά τους στην Περσεφόνη μόνο και μόνο που τους παρακολουθούσε, πόσο μάλλον να τους χορέψει χωρίς να γελοιοποιηθεί. Οι αρνήσεις της όμως δεν έγιναν αποδεκτές από τους επίμονους νεαρούς Ισπα-

νούς και σε λίγο, σχεδόν με το ζόρι, την οδήγησαν στην πίστα, όπου άλλαζε καβαλιέρους με το γνωστό ακούμπημα στον ώμο του συνοδού της από τον εκάστοτε καινούργιο ενδιαφερόμενο, προσπαθώντας ταυτόχρονα να εναρμονιστεί τόσο με τα βήματα, όσο και με τον ρυθμό της μουσικής.

Είχε ήδη χορέψει περίπου δεκαπέντε αργούς χορούς με διαφόρους και ήταν αποφασισμένη να μη συνεχίσει πλέον, αφενός γιατί είχε κουραστεί και την πονούσαν τα πόδια της από τα λουριά των παπουτσιών που έτριβαν τη σάρκα της, αφετέρου γιατί ένιωθε ότι το κρασί που είχε καταναλώσει κατά τη διάρκεια του φαγητού χωρίς μέτρο και χωρίς να λάβει υπόψη της ότι ήταν εντελώς άμαθη στην οиноποσία είχε αρχίσει να τη «χτυπάει» στο κεφάλι, προκαλώντας της ζαλάδα, την οποία επιδείνωσε το συνεχές στριφογύρισμα στην εκτέλεση της κάθε φιγούρας. Μετά την τελευταία στροφή, στράφηκε να πει στον καβαλιέρο της ότι ήθελε να διακόψει τον χορό και να πάει να καθίσει στο τραπέζι να ξεκουραστεί. Δεν πρόλαβε όμως. Τη θέση του καβαλιέρου της πήρε ένας άνδρας που στεκόταν πίσω του και κατά τη συνήθεια τον χτύπησε στην πλάτη για να του παραδώσει την ντάμα του. Ήταν ο Αντόνιο.

Καλιφόρνια, δεκαετία του 1930. Η νεαρή Περσεφόνη Λυδάκη, κόρη Ελλήνων μεταναστών, είναι τρελά ερωτευμένη με τον Αντόνιο, γιο του αριστοκράτη αφεντικού της οικογένειάς της, Φερνάντο Λοπέζ. Ο Αντόνιο ισχυρίζεται ότι νιώθει το ίδιο, όμως η απρόσμενη και απaráδεκτη συμπεριφορά του απέναντί της θα βάλει ταφόπλακα στη σχέση τους και θα απομακρύνει την κοπέλα από την οικογένεια και την πατρίδα της.

Στην εξορία της θα βρεθεί αντιμέτωπη με τη μοναξιά, τα ματαιωμένα όνειρά της, αλλά και τα τόσα παράδοξα που της επιφυλάσσει το πεπρωμένο. Έρμαιο των καταστάσεων, βυθισμένη στον πόνο που προκαλεί η απώλεια αγαπημένων προσώπων, βλέπει τις ανατροπές να διαφεντεύουν τη ζωή της η ίδια, ανήμπορη να αντιδράσει, μετατρέπεται σε παθητικό θεατή των γεγονότων που σημαδεύουν τις μέρες και τις νύχτες της στην άλλη άκρη του κόσμου, στις Φιλιππίνες, εκεί όπου βρέθηκε άθελά της.

*Αραγε θα θελήσει η μοίρα να της δώσει
την ευκαιρία να ξαναφτιάξει τη ζωή της
και να γνωρίσει επιτέλους
την πραγματική ευτυχία;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2190-2

9 786180 121902

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19995

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η